

LA NOIA DEL TREN

(Un home entra al vagó d'un tren. Duu un abric llarg. Només hi ha un passatger, una noia, que escolta música amb uns auriculars. L'home camina lentament fins al seient on hi ha la noia i es dirigeix a ella.)

H: Puc seure aquí? *(Silenci... La noia està concentrada en la música i no el sent.)* Perdona, et fa res que sigui al teu costat?

(La noia detecta la seva presència i es treu un dels auriculars.)

N: Dius res?

H: Sí, et demanava si puc seure aquí.

N: Fes el que vulguis. Aquest és un país lliure. *(Es torna a posar l'auricular.)*

H: Gràcies *(S'asseu.)*

N: *(Movent el cap i cantant.)* Na nana... heroes, la la... one day.

(L'home mira al voltant, veu que no hi ningú més al vagó. Treu una cigarreta i l'encén.)

H: *(a la noia)* Què escoltes? *(Mou la mà i repeteix la pregunta.)* Que què escoltes?

N: *(Es treu l'auricular.)* Aquí no es pot fumar... Me'n dones un?

H: És clar. Té... *(Li passa el paquet i l'encenedor.)* Et preguntava què escoltaves.

N: Ah. És en Bowie. *(Encén la cigarreta, expira fum.)* L'has de conèixer. És de la teva època.

H: Aquest home és de totes les èpoques... Però, això no serà una manera de dir-me vell a la cara?

N: *(Se'l mira.)* No ets jove com jo, això està clar.

H: El que està clar és que la diplomàcia no és el teu fort.

N: Bah! No et conec de res. *(Mira al voltant.)* Hi ha tot de seients buits en aquest vagó i tu vas i t'asseus al meu costat. No seràs un pervertit? Un vell pervertit?

H: Ara t'estàs passant. Només volia companyia i poder parlar amb algú. El viatge és llarg. Em dic Homer.

N: Com el dels Simpsons? *(Riu.)* Treballa en una central nuclear, però no és tan desastre com sembla. És un bon pare... Tu també treballes en la indústria atòmica?

H: Doncs, no. I tampoc soc un bon pare. A més, no crec que a mi em possessin aquest nom en honor seu. Jo diria que referència dels meus pares va ser el poeta grec.

N: Em sona, és el de l'Odissea, no? Diria que no l'he llegit. No llegeixo res d'abans de Crist.

H: Doncs potser ho hauries de fer. Parla d'un viatge ple d'aventures i perills.

N: Ja... Per cert, hem dic Helena, però no sóc de Troia.

H: És un nom bonic.

(El tren entra en un túnel. Llum tènue.)

N: Ja podrien encendre els llums d'emergència. Hem quedat pràcticament a les fosques.

H: Tens por de la foscor?

N: No especialment, però si puc triar, prefereixo poder veure què hi ha al meu voltant.

H: Hi ha alguna cosa que et faci por?

N: Poques. Les piranyes, potser. No el peix en sí, sinó la seva voracitat. Vaig veure una pel·lícula quan era petita i no em vaig voler banyar durant dues setmanes. Però crec que ho he superat. Han passat molts anys i no he vist mai una piranya enlloc. I crec que no en veuré mai cap.

H: Per això, hauries de viatjar a l'Amèrica del Sud. Si et banyes en un riu d'aquí, no has de tenir gens de por. Dels peixos, no. Però hi ha persones que són com piranyes...

N: El meu pare.

H: Què dius?

N: Sí, potser el meu pare és una piranya. Metafòricament, vull dir.

H: Això en penses, d'ell?

N: No ho sé. Ho he dit sense pensar... M'ha vingut així, de cop. És una persona agressiva. No vull dir violenta, ni res d'això. En refereixo a la seva manera de dur els negocis. Quan agafa el telèfon, sempre està nerviós o irritat. Crida i gesticula, i es mou ràpidament de banda a banda.

H: Doncs res a veure amb els meus pares, que són d'allò més tranquil. Bé, ara ja són majors, però sempre han tingut una vida molt calmada. Molt ocupats, també. Eren professors d'institut. Literatura.

N: Això em recorda aquella anècdota de l'oficial que havia deixat la docència per dedicar-se a lluitar contra el terrorisme. En una entrevista, quan un periodista li va preguntar perquè havia canviat les aules per les forces especials, va contestar que perquè estava fart de veure tanta violència.

H: *(Riu. Hi ha una pausa.)* Ja sé que no és cosa meva, però a què es dedica el teu pare?

(El tren surt del túnel. Augmenta la intensitat de llum.)

N: Té una petita empresa d'importació, aquí, a la ciutat. Productes russos de luxe: caviar, pells, licors... Aquesta mena de coses.

H: I això no és perillós?

N: Què vols dir, perillós? Si el persegueix hisenda i li punxen el telèfon?

H: No, no és això. Ho dic per si algú li retreu aquest contacte amb els comunistes. Ja saps que aquí la gent és molt propensa a les conspiracions. S'han fet massa pel·lícules d'espies i sobre la guerra freda.

N: (*Riu.*) No ho crec. Si veiessis aquella gent, els socis del meu pare, vull dir, són més capitalistes que nosaltres. No són comunistes, són consumistes. Com si volguessin recuperar el temps perdut, de manera malaltissa.

H: Com ho saps això? Hi has estat mai, a Rússia?

N: Només una vegada, fa un parell d'anys. El meu pare va voler que l'acompanyés en un dels seus viatges de negocis. No hi volia anar sol.

H: Ja ho sé.

N: (*Sorpresa*) Què vols dir que ja ho saps?

H: (*Silenci*) Que ja sé que és no voler estar sol. Per aquesta raó m'he assegut al teu costat. M'agrada viatjar en companyia. Per això dels viatges perillosos. (*Somriu.*) Què vas visitar?

N: Vam ser a Moscou i a Sant Petersburg. Són ciutats fredes, però boniques. Vam anar als llocs típics: la plaça Roja, el parc Gorki, alguns palaus, l'Hermitage ... Aquestes coses. Tu hi has estat mai?

H: No, però segurament m'agradaria. Si em pogués acostumar al fred.

N: No n'estic tant segura.

H: Si tu ho dius... I la gent, com era la gent?

N: No t'ho creuries. Si haguessis vist els contactes del meu pare, tots tenien cotxes alemanys enormes i caríssims, anaven carregats de joies i acompanyats de noies esveltes i elegants i uns guardaespalles que pareixien boxadors d'elit. Com a les pel·lícules, vaja. I els hotels i restaurants on vam anar, espectaculars i amb tots els luxes possibles. Com sempre, la realitat supera la ficció.

H: Però també hi deu haver gent normal, la gent del carrer, d'aquesta que no posa els pèls de punta?

N: És clar, no tothom pot viure tan bé. De fet, la majoria només sobreviuen. Hi ha uns contrastos brutals, entre rics i pobres. I un intens mercat negre, tothom intenta fer negocis com pot. Veus aquest collaret? (*Li mostra el collar que duu, amb una gran pedra verda.*) Un dia se'm va acostar una dona que caminava nerviosament, no gaire lluny de l'entrada de l'hotel. Em va dir que em volia vendre aquesta joia, herència de la seva àvia, que havia estat assistenta personal d'Anastasia Romanov. En volia 2.000 rubles. No vaig ni regatejar.

H: I et vas creure aquesta història?

N: És clar que no. Però això no té gens d'importància. I curiosament aquí tothom pensa que és un regal del meu pare i que té un gran valor. Vivim en un país d'il·lusions. I d'il·lusos, per descomptat.

H: És molt possible. Però, de totes maneres, has fet que el miri un expert? I si fos autèntic?

N: Tu també dubtes. (*Somriu.*) Veus el que et deia?

H: Sí. (*Pausa.*) I estàs segura que aquests socis del teu pare no són uns mafiosos?

N: Quina pregunta és aquesta? (*Arronsa les espatlles.*) Jo no ho sé, això... A més, tu no n'has de fer res. Parlem d'una altra cosa, vols?

H: Ah sí, perdona. Estic ficant el nas on no em demanen.

(*Silenci.*)

N: I tu?

H: I jo què?

N: Tens por d'alguna cosa?

H: Potser... del fracàs.

N: Això és molt general, no és un com una serp o volar en avió.

H: Ja ho sé, però a mi, si alguna cosa em fa por, és això, fracassar.

N: Deu ser un trauma infantil, no?

H: No ho són totes les pors?

N: Però aquesta por teva, no es pot agafar per enlloc.

H: I creus que la teva, sí? Això depèn de cadascú.

N: No sé si et servirà, però no coneixes aquella frase que va dir un escriptor famós? "Quan fracasso, ho torno a intentar i aleshores fracasso millor."

H: *(Somriu.)* Gràcies per intentar-ho, però no crec que la cita em serveixi per superar les meves pors. Aquestes coses són irracionals.

N: Però què et va passar de petit? També ve d'una pel·lícula, com la meva por?

H: Sí, de la pel·lícula de la vida. Hi ha moments en la teva existència que l'èxit i el fracàs són tan a prop, que la diferència és un abisme.

N: Això que dius no té sentit.

H: Tard o d'hora ho entendràs. *(Pausa. Mira de nou al voltant.)* En aquesta línia no hi viatja gairebé ningú. Deu ser la més deficitària de la companyia. Per què has agafat aquest tren?

N: Vaig a veure... una amiga. I tu, també vas a veure algú?

H: No, jo viatjo per feina.

(El tren entra en un segon túnel. Llum tènue.)

N: Vaja, una altra vegada. Ara sí que no hi veig gens. Què els costaria encendre un llum? Posaré la llanterna del mòbil. És força potent.

(Augmenta la intensitat de llum. La noia veu que l'home no és al seu costat, és dempeus al passadís.)

N: Ostres, que m'has espantat! Per què t'has aixecat?

H: Perquè hi ha d'haver una distància prudencial entre tu i jo.

N: Què dius? Segur que et trobes bé?

H: No vull embrutar-me l'abric, és fet a mida *(Treu una pistola de la butxaca de l'abric i hi col·loca el silenciador amb cura)*

N: Què fas? És una broma? *(Mirant al voltant.)*... o hi ha una càmera oculta?

H: Em sap greu. No és cap ficció televisiva. Això és real. Ja saps la realitat sempre supera la ficció.

N: *(Mostrant falsa tranquil·litat.)* No aconseguiràs espantar-me. Ja t'he dit que em fan por poques coses.

H: Sí, les piranyes. I jo t'he dit que hi ha persones que són com piranyes. És una llàstima, perquè em caus bé, encara que, de fet, m'agrada bastant viatjar sol.

N: M'has mentit tot el temps? Tot el que m'has explicat era fals?

H: No tot, Helena. El teu nom és bonic, de veritat. I no treballo en una central nuclear. De fet, em paguen per matar gent i soc aquí per fer-te un forat al cap. Algú vol que el teu pare rebi una lliçó que no pugui oblidar mai.

N: Sí això és una broma, no té cap gràcia... *(Pensativa)* Però digue'm una cosa: ets tu amb qui he estat parlant aquest dies al xat?

(De sobte s'obre la porta i entra un revisor, una mica despilat mirant la seva agenda.)

R *(sense aixecar el cap)*: Em poden mostrar els bitllets, per favor?

N *(crident al revisor)*: Aquest home és un...

H: *Da svidània*

(Se senten DOS trets de pistola silenciats.)

(Fosca i final.)